

О. Олесь.

* * *

Ми підемо широкими шляхами,
 Ми здійснимо колішні сни...
 Ми вернемось небесними грозами,
 Потоками-профороками весни.

Для них ми будем блискавками,
 Грозою, бурєю, мечем...
 Для вас ми прийдемо з квітками,
 Для вас ми сонце принесем.

16. 7. 19.

О. Олесь.

* * *

Люблю! Як в перший раз люблю,
 Хоч це любов моя остання...
 Але вона, як день в маю,
 Як пташки перше щебетання.
 Люблю!

Люблю для сліз, для мук, жалю...
 Але коли б, коли б ти знала,
 Як квітне серце, як люблю,
 Ти б на устах моїх сказала:
 „Люблю“!

22. 4. 19.

Б. І. Антонич.

Гімн перед світанням.

Похмурі дні, суворі дні,
 що гіркою налили пісні,
 тривожними питаннями лягають на уста,
 вкривають обрії, мов непрозора мгла густа,
 примарами карають нас у сні
 похмурі дні, суворі дні.

4

Гарячкою попалені шепочуть губи:
що буде?

Даремно торгає рука вузли кошлаві,
даремно грубу петлю рве, що шию давить.
Усюди

блукаючи в нестямі, зір дороги губить.

Похмурі дні, суворі дні,
змаганнями вантажні та грізні,
немов їдкою ржою, де нутра гризуть серця.
Зловісна небезпеки тінь не покидає лица,
хвилини, мов хомут, стають тісні.
Бурхливий вітер видирає сторінки з книжок
і розвіває вчених слів скарби, немов лубок,
тонких співців тонкі пісні.

Розсипуються срібні строфи, наче попіл,
а мудрість
від старости трухляву викидають з дому,
мов барахло, що непотрібне вже нікому.
Лиш кудри
туманів подув чеше й тане все в розтопі.

І кігтями тверде життя.
Усе, немов без глузду, без пугтя.
Зневіри трійло свердлом точить мозок аж до дна,
чи явиться сліпим очам дорога хоч одна,
чи знайдемо одне хоч вороття,
щоби перемогти життя.

Та знову проростає творчих сил змагання,
мов стебла
трави з-під моху.
В родильних болях веться світ,
щоб породити з попелу нову епоху.
До неба
зліта похмурий гімн перед ясним світанням.

